

[Εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ φίλους καὶ ἀναγνώστας τοῦ Ἡμερολογίου παρουσιάζομεν, διὰ τῆς ἄνωθι εἰκόνας, τὸν διακεκριμένον ἐπιστήμονα κ. Ἀντωνίου, τὸν μόνον ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἰατρῶν, ὅστις, μετ' ἐνθέου ζήλου καὶ πίστεως ἀκλονήτου ἀφοσιωθείς εἰς τὰς νέας διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς θεραπευτικὰς μεθόδους, καὶ παριδὼν τὰς ἀντιδράσεις καὶ τὰ σκώμματα, ὅσα συνεπάγεται πᾶσα καινοτομία ἣτις διασαλεύει τὰς καθεστηκυίας προλήψεις, κατώρθωσεν οὐχ' ἦττον νὰ ἐπιδείξῃ καταπληκτικὰ ὄντως ἀποτελέσματα, τὰ ὅποια ἄλλοτε ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀνεξήγητα θαύματα. Ἡ κατωτέρω πιστὴ ἀφήγησις τοῦ φίλου συνεργάτου κ. Βελλιανίτου περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου θεραπευθείσης ἀδελφῆς του, ἦν πᾶσαι αἱ ἰατρικαὶ παρ' ἡμῖν ἐξοχότητες εἶχον καταδικάσει ἀμετακλήτως εἰς θάνατον καὶ εἰς ἦν ἐν τούτοις ὁ νεωτεριστὴς νευρολόγος ἀπέδωκεν ἐκ νέου τὰ ρόδα, τὸ σφρίγος καὶ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς,

Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ, ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1901

ἀρκεῖ νὰ πιστοποιήσῃ ἅπαξ ἔτι τὸν θρίαμβον τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ "Ἑλληνας ἰατροῦ.]

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΔΙ' ὙΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

ΕΙΧΟΝ τὴν μεγάλην δυστυχίαν εἰς τὸν βίον μου νὰ ἴδω πρὸ δωδεκαετίας, τὴν ἀδελφὴν μου παθοῦσαν ἐκ ρευματικῆς μηνιγγίτιδος, ἣτις βαθμηδὸν ἐστρέβλωσεν οὐ μόνον τὰς ἀρθρώσεις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ παρέλυσεν σχεδὸν πᾶσαν κίνησιν ζωῆς, μόλις δ' ἐσύρετο ἀφορήτους αἰσθανομένη πόνους καὶ μυρίας ὑφισταμένη βασάνους. Κατὰ τὸ μακρὸν χρονικὸν τοῦτο διάστημα πλείστοι ἰατροὶ τὴν εἶχον ἐπισκεφθῆ καὶ ποικίλας ἐφήρμοσαν θεραπείας. Κατ' ἔτος μετέβαιναν εἰς τὰ λουτρά τῆς Αἰδηψοῦ, ἀλλ' οὐδεμίαν παρετηρεῖτο βελτίωσις, οὐδεμίαν εὗρισκεν ἀνακούφισιν· ἐξ ἐναντίας ἡ κατάστασις ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος ἐδεινοῦτο, τὰ οἰδήματα τῶν ἄρθρων ἐξωγοῦντο καὶ αἱ στρεβλώσεις ἐπετεινοντο. Εἰς ἡμᾶς οὐδεμίαν εἶχε μείνει πλέον ἐλπίς, ὅτι θὰ ἠδύνατο νάνακτῆσῃ τὴν ὑγείαν τῆς. Οἱ ἰατροὶ ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον μᾶς εἶχον ἀφαιρέσει καὶ τὴν μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένην ἐλπίδα. Καὶ ἡ ἀτυχῆς ἀδελφῆ μου παρίστατο εἰς τὰ ὄμματά μου καταδεδιχασμένη ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, σύρουσα ράκη ζωῆς καὶ φέρουσα τὸν ἀκάνθινον στέφανον τοῦ μαρτυρίου.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους ἤρξατο νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς θεραπευτικῆς μεθόδου τοῦ νευρολόγου ἰατροῦ κ. Ἀντωνίου. Ἀλλὰ ταῦτο χρόνως τοιαύτη ἐγεννήθη κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις, ὥστε ἐξήγειρεν ἐν ἐμοὶ τὴν δυσπιστίαν. Ἡ μέθοδος τῆς θεραπείας διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἠλεκτρισμοῦ εἰς νευρικά νοσήματα δὲν μοῦ ἦτο ἄγνωστος. Κατὰ τὸ προπαρελθὸν θέρος εἶχον παραστῆ ἐν Βιέννῃ εἰς τοιαύτην θεραπείαν φίλου μου πάσχοντος ἐκ παραλυσίας τοῦ ποδὸς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐξ ὅσων ἀνεγίνωσκον κατὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου, ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς μεθόδου του καὶ ἡ πρὸς στιγμὴν ἀνατείλασα ἐλπίς, ἐσβέσθη καὶ αὕτη, ἀφοῦ φίλος ἰατρὸς με διεβεβαίωσεν, ὅτι τὸ νόσημα τῆς ἀδελφῆς μου ἦτο ἀνίατον καὶ θὰ ἐγεννώμεν αὐτῇ ἐλπίδας ματαίας, αἰτινες διαψευδόμεναι θὰ εἶχον δεινὰς συνεπείας ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ της συστήματος. Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις τοῦ ἰατροῦ με εἶχον ἀνησυχῆσει πολὺ, ὅτε ἡ ἀδελφῆ μου ἐζήτηε νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ κ. Ἀντωνίου. Φίλοι τῆς δεσποινίδος, ἐξα-

δέλφαι τῆς ἰαθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Ἀντωνίου θυγατρὸς τοῦ πλοιάρχου κ. Κοσμᾶ Ζώτου, ἐνίσχουν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδέαν ὅπως ὑποβλήθῃ εἰς τὴν θεραπείαν ταύτην. Τὴν δεσποινίδα Ζώτου εἶχον ἰδῆ καὶ ἐγὼ χορεύουσαν ἡμέραν τινά, ὅλα δὲ ταῦτα τὰ παραδείγματα ἔπεισαν τοὺς οἰκείους μου καὶ ἐμέ, νὰ δοκιμάσωμεν τὴν θεραπείαν τοῦ κ. Ἀντωνίου.

Μετὰ τοῦ κ. Ἀντωνίου διελέχθη ἐπὶ μακρόν. Προσεπάθησαν, δὲν γνωρίζω διατί, νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὸν ὡς θαυματοποιόν. Ἄλλ' ἐκ τῆς μακρᾶς διαλέξεως κατεῖδον ἄνδρα εὐρείας μορφώσεως· τύπον ἐκ τῶν ἐπιστημόνων ἐκείνων, οἵτινες μετὰ φανατισμοῦ ἀφοσιοῦνται εἰς τὰς νέας τῆς ἐπιστήμης θεωρίας· ἐκ τῶν παρακολουθούτων τὰς νέας μεθόδους, τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης καὶ κατατριβόντων τὴν ζωὴν των ἐν τῇ μελέτῃ τῆς μυστηριώδους ἰατρικῆς δυνάμεως τῆς ἐνυπαρχούσης ἐν αὐτῷ τῷ ὀργανισμῷ ἡμῶν.

Ἐπὶ ὥραν καὶ πλέον ἤκουον τὰς θεωρίας αὐτοῦ περὶ τῆς μυστηριώδους ταύτης θεραπευτικῆς δυνάμεως τοῦ ὀργανισμοῦ, οὕτινος τοὺς νόμους δὲν ἐκάνονισεν εἰσέτι εὐκρινῶς ἡ ἐπιστήμη. Θὰ ἐξετεινόμεν δ' ἐπὶ μακρόν ἂν ἐπεχείρουν νὰ συνοψίσω ἐνταῦθα τὴν θεωρίαν περὶ τῆς θεραπευτικῆς ταύτης δυνάμεως, περὶ ἧς μοὶ ἐλάλει ὁ ἔγκριτος ἐπιστήμων. Πιστεύει οὗτος ἀδιστακτῶς εἰς τὴν στενὴν ἀλληλοπάθειαν σώματος καὶ ψυχῆς. Ἐκ τῆς ἀλληλοπαθείας ταύτης ἀμφοτέρων ψυχῆς καὶ σώματος παρατηρεῖται, μοὶ ἔλεγεν, ὡς γενικὸν φαινόμενον ἡ συνειδησις μόνον τῆς ψυχῆς χαιρούσης ἢ λυπουμένης, τῆς ἐνώσεως δὲ καὶ τῆς πλοκῆς τῶν δύο τούτων διαφόρων ὑποστάσεων κέντρον, δεσμὸς ἢ κοινωνία δέον νὰ θεωρῆται ἡ ψυχὴ. Ὁ γνῶμων δ' οὕτως εἰπεῖν τῆς ὑλικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶνε ἡ ψυχὴ, ἐν ᾗ γεννᾶται ἡ συνειδησις, ὅτι ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶνε ἐνωσις ὀργανικῆ τῶν ποικίλων κυττάρων τοῦ ἡμετέρου σώματος. Τόσον δὲ ἰσχυρὸς δεσμὸς ἀμφοτέρων πρὸς ἄλληλα εἶνε ἡ ψυχὴ, ὥστε οἰχομένης ταύτης, ἀρχεται ἀμέσως μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ ὀργανικὴ καὶ χημικὴ ἀποσύνθεσις τῶν ποικίλων κυττάρων τοῦ ὀργανισμοῦ. Εἶνε ἐπι-

Ἡ δεσποινὶς Βιλλιανίτου

στημονικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ ζωὴ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ καὶ τὸ σφριγος τῆς ζωῆς, ἀπηλλαγμένης παθολογικῆς ἀλλοιώσεως, εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ σθένος τῆς θελήσεως, τῆς ὀρμῆς καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ ζῆν.

Ἄφ' οὗ αἱ ποικίλαι διαθέσεις τῆς ψυχῆς ἐν τῇ ἀλληλοπαθείᾳ τῶν παραστάσεων αὐτῆς ἐπηρεάζουν τὴν κατάστασιν τοῦ σώματος τεκμαίρεται ἐντεῦθεν, ὅτι ἀκονίζοντες καὶ κανονίζοντες τὴν λειτουργίαν τῆς ψυχῆς, δυνάμεθα νὰ ἐπενέγκωμεν τὴν θεραπείαν ἀποδιώκοντες τὴν νοσηρὰν ἐκδήλωσιν τοῦ σώματος καὶ τὴν ἀκάνονιστον λειτουργίαν τῶν κυττάρων. Ἀναπτύσσων μοι διὰ μακρῶν τὴν θεωρίαν ταύτην μοὶ ἀνέφερε ποικίλα παραδείγματα θεραπείας διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ταύτης ἀνθρώπων ὑστερικῶν, ἄλλων παθόντων ἐξ ἡμιπληγίας καὶ ἄλλων ἐκ ρευματισμῶν.

Ἡ βαθεῖα πεποίθησις εἰς τὰς θεωρίας του ταύτας ἔπειθε καὶ ἐμέ, ὅτε δ' ἤρξατο ἡ ἐφαρμογὴ εἰς τὴν πάσχουσαν ἀδελφὴν μου, ἔβλεπον πόσον εἶχε δίκαιον καὶ πόσα μυστήρια ἀκόμη ἔχει νὰποκαλύψῃ ἡ ἐπιστήμη κανονίζουσα τὰς ἰαματικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπινου ὀργανισμοῦ. Παρηκολούθησα τὴν θεραπείαν ταύτην καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἀνέλιξιν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς αἱ ἀδρανοῦσαι χεῖρες ὑποστάσαι τὴν ἠλεκτροθεραπείαν ἤρξαντο κινούμεναι κατὰ βούλησιν τοῦ ἱατροῦ. Ὁ ἄκαμπτος κορμὸς, ὅτις ἐκυροῦτο ἐπὶ ἔτη, ἀνεζωογονήθη καὶ καθίστατο εὐθυτενέστερος, ἕως ὅτου ἀνέκτησεν ὅλην τὴν ἐλαστικότητα, ὅλην τὴν εὐκαμψίαν καὶ ὅλας τὰς κινήσεις ὕψους καὶ εὐεκτοῦντος σώματος. Παρακελεύοντος τοῦ ἱατροῦ ἀνήγειρεν ὑπερθεν τῆς κεφαλῆς τοὺς βραχίονας, ἔκλινεν αὐτούς, περιστρέφε τὸν κορμὸν καὶ ἐκίνει μετὰ ταχύτητος τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ὡς νὰ ἐκᾶθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Τὰ οἰδήματα τῶν ἀρθρώσεων τῶν ἐχουσῶν μικρὰν ἐπιφάνειαν ἀπερροφήθησαν, βαθμηδὸν δὲ ἀπερροφῶντο καὶ τὰ οἰδήματα τῶν μεγάλων ἐπιφανειῶν τῶν ἀρθρώσεων. Ἐμέναμεν κατάπληκτοι πρὸ τῆς θαυμασίας ἐνεργείας τῶν ψυχικῶν δυνάμεων καὶ τῆς διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ ἐνεργουμένης θεραπείας εἰς κόρην πρὸ χρόνων καταδικασμένην ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης.

Ἡ κατάσταση τῆς πασχούσης ἀδελφῆς μου ἐβελτιοῦτο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Μετὰ τὴν βελτίωσιν τῶν πασχόντων μελῶν τοῦ σώματος ἐπανήρχοντο καὶ τῆς ζωῆς τὰ χρώματα ἐν τῷ προσώπῳ. Ἡ δεινότερα ὁμως πάθησις ἐνεφώλευεν εἰς τοὺς πόδας. Οὗτοι εἶχον ὑποστῆ ἀγκυλώσεις, εἶχον βραχυνοθῆ δεινῶς ἔκτοτε. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὑπνώτιζε τὴν πάσχουσαν καὶ διηύθυνε τὰ ἠλεκτρικὰ ρεύματα ἐπὶ τῶν πασχόντων μερῶν, τὴν ἡμέραν δὲ καθ' ἣν μοὶ ἐγνώρισεν, ὅτι ἐὰν ἠδύνατο νὰ βαδίσῃ, κατελήφθην

ὕπὸ ἐλπίδων καὶ φόβων· με καταῖχε περίεργον συναίσθημα, ὅπερ οὐδέποτε ἤσθάνθην ἐν τῇ ζωῇ μου. Ἐσθάνομαι πάλλουσαν ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν μου καὶ ἐκλείπουσαν τὴν πνοήν μου. Ἡ ἐλπίς, ὅτι θὰ τὴν ἔβλεπον ἀνακτῶσαν τὴν δύναμιν νὰ περιπατήσῃ, ἦτο τόσο ἀβεβαία, τόσο ἀσθενής, ὥστε ἔτρεμον μήπως ἴδω αὐτὴν διάψευδομένην. Καὶ ἡ καρδία μου συνεσφίγγετο καὶ μόνον οἱ παλμοί μου ἤκούοντο ἐν τῇ βαθείᾳ ἐκείνῃ σιγῇ, ὅτε ὁ ἰατρός εἶπεν:

— Σηκωθῆτε, mademoiselle, νὰ περιπατήσητε ὀλίγον. Πηγαίνετε εἰς τῆς μητέρας τὸ δωμάτιον.

— Δὲν θὰ πέσω, γιατρέ; ἀπήντα με παιδικήν, με ἀσθενῆ φωνήν.

— Ὅχι· ὄχι. Εἶσθε ἐντελῶς καλά· δοκιμάσατε καὶ θὰ ἰδῆτε τί καλά ποῦ θὰ βαδίζετε τώρα.

Ἡ ἀσθενής ἠγέρθη ἑλαφρά καὶ εὐκίνητος. Τὸ σῶμά της, εὐθυτενές, παρέμεινεν ἀκλόνητον· εἶτα ἤρξατο βαδίζουσα μετὰ τινος δισταγμοῦ, κατόπιν δὲ ἐνθαρρυνομένη ἐβάδισεν ἀσφαλέστερον καὶ ταχύτερον, διευθυνομένη εἰς τὸν θάλαμον τῆς ἀσθενούσης μητρὸς μου. Τόσα ἔτη ἔβλεπον τὴν ἀδελφὴν μου φθειρομένην ἐν βασάνοις καὶ πόνοις. Εἶδον τὴν ἀνθηρὰν της νεότητά μαρνανθεῖσαν ἐν μέσῳ ἀλγηδόνων καὶ στέρηθεισαν ἐν τῇ ὥραιότερᾳ τοῦ βίου της περιόδῳ πᾶσαν τοῦ κόσμου ἀπόλαυσιν. Εἰς ὅλας τὰς χαρὰς τῆς ζωῆς μου, εἰς ὅλας τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἀγώνων μου μίᾳ πένθιμος σκιά ἐξετείνετο ἐνώπιόν μου, ἡ εἰκὼν τῆς συντριβείσης νεάνιδος, ἧτις εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου της παρέμεινεν ἀκίνητος, ἐν μαρτυρικῇ ἐγκρατερίᾳ, ἀποκρύπτουσα ἀπὸ ἡμᾶς διὰ πικροῦ μειδιάματος ἐπανθοῦντος εἰς ἀτάωχρα χεῖλη, τὴν ἀπελπισίαν ἧτις ἐπλήρου τὴν ψυχὴν της.

Καὶ ὅταν εἶδον αὐτὴν ἐγερθεῖσαν καὶ βαδίζουσαν, ὑπνωτισμένην ἀλλὰ μειδιῶσαν, οὐχὶ τὸ πικρὸν τῆς ἀπελπισίας μειδιάμα, ἀλλὰ χαμόγελον ὑπερτάτης εὐδαιμονίας, ἤσθάνθην ὀλισθαίνουσαν εἰς τὴν ψυχὴν μου μίαν ἀνέκφραστον χαρὰν, μίαν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἰατρόν, ὅστις μοῦ παρέσχε τὴν μεγαλειέτην χαρὰν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ καὶ μίαν ἀκαταγώνιστον ἐπιθυμίαν νὰ γονυπετήσω πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας, ἧτις ἤρεμος καὶ ἀπαθὴς προσέβλεπε τὸ τελούμενον ἐπιστημονικὸν θαῦμα.